

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 189.

Anden Samling.

65de Møde.

Mandagen den 20de Januar.

(Forsat).

Cultusministeren (fortsat): Thi i

Anhanget til Skoleanordningen af 1814, som af en anden året Rigsdagsmand blev nævnt, er udtryffeligt sagt: „Embedsbreve mellem Præsterne,“ og jeg troer, at dette Udtryk meget vel kan omfatte alle de Embedsbreve, der her komme i Betragtning, idet Provsterne ogsaa ere indbefattede under „Præster“, og Udtrykket saaledes omfatter ikke blot Breve mellem Præsterne indbyrdes, men ogsaa de Breve, hvorom der navnlig er Spørgsmaal, nemlig saadanne Breve, der fra Provsterne sendes til Circulation imellem Præsterne og fra disse gaae tilbage til Provsterne, altsaa væsentlig Circulationen mellem de til et Provsti hørende Præster. Naar der er spurgt om, paa hvem denne Byrde for Fremtiden skal hvile, saa er jeg ganske vist gaaet ud fra den Forudsætning, at naar en særegen Ret til at faae Brevene befordrede ophæves, saa maa de, der have saadanne Breve at befordre, naar der ikke sættes nogen anden Foranstaltning istedet, selv befordre dem ved Hjælp af de almindelige Midler, og jeg har saaledes antaget, at Brevbefordringen falder paa Præsterne, forsaavidt det er Breve, for hvis Befordring de ikke kunne kræve Godtgørelse af Andre, navnlig af Communen, men det har ikke afholdt mig fra at gaae ind paa Loven, fordi jeg ikke troer, at en saadan Lettelse ved Udførelsen af en ringe Deel af Embedet, naar den ophæves, er Gjenstand for et nødvendigt Bedørlag. Jeg troer ikke, at denne Ret til at faae disse Embedsbreve paa denne Maade befordrede er en saadan Ret, som Præsterne kunne kræve Erstatning for, naar den fratages dem. For- saavidt det af en året Rigsdagsmand (Orsted)

er yttret, at der kunde opstaae Spørgsmaal med Hensyn til visse Breve, der berledes mellem Præsterne i reent communale Anliggender, f. Ex. angaaende Fattigvæsenet, da maa jeg antage, at saadanne Breve allerede iforveien efter en sand Lovfortolkning vare Skolelærernes Brevbefordring uvedkommende. Jeg troer ikke, at der var en loylik Grund til at belaste Skolelærerne med at befordre Breve, der angik Fattigvæsenet. Jeg veed nok, at en Cancelliskrivelse indeholder saadanne Udtryk, at disse Breve kunne indbefattes derunder; men denne Cancelliskrivelse staaer, uden at tale om Betydningen af Cancelliskrivelser i Almindelighed, i Disharmoni med andre Uttringer fra samme Collegium, og naar man i det Hele spørger om Omfanget af denne Byrde, saa kan jeg med al Agtelse for den ærede Rigsdagsmands store Indsigt, der udtalte sig om det loylike Omfang, dog ikke nægte, at jeg troer, at den Udstrækning, som i den sidst citerede Cancelliskrivelse af 8de Juli 1834 er givet denne Forpligtelse, savner Hjemmel i den ældre Lovgivning. Det er bekjendt, at ifølge Lovens Udtryk er der ikke Tale om alle Breve mellem Præsterne, men der er Tale om Breve, hvori Præsten raadfører sig med en Provst, Breve mellem Provsten og Præsterne angaaende geistlige Embedsforretninger. Naar der nu i den nyere Lovgivning, navnlig i Anhanget til Loven af 1814, nævnes „Embedsbreve mellem Præsterne“, saaledes ganske ubestemt, saa troer jeg, at Omfanget af den Byrde og Ret, som er betegnet ved disse Udtryk, maa bestemmes, efter hvad der før var gjældende; der er her ikke givet nogen ny Grændsebestemmelse, men kun sagt, at den tidligere bestaaende Byrde, hvis Omfang ikke kan ansees forandret ved disse Ord, skulde gaae over fra Degnene til Skolelærerne. Denne Byrde er ogsaa senere